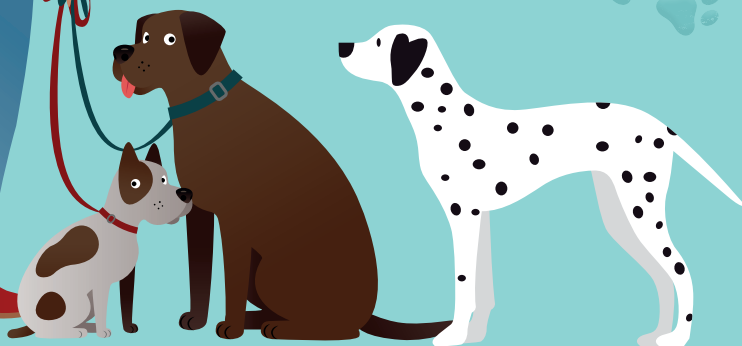

EIGEN KEUS

JOSÉ VRIENS

Eigen keus

José Vriens bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Als jij het zegt

Hoe kun je

Spoken uit het verleden

Een plus een is drie

Morgen is alles anders

Het huis aan de overkant

Niet minder

ISBN 9789020557626
ISBN e-book 9789020557633
NUR 344

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

‘Noud, ik ben thuis,’ roept Mariël als ze de voordeur opent. Dat is haar normale groet, dus ook nu. Dat ze gisteravond ruzie hadden en hij in de logeerkamer is gaan slapen, verandert daar niks aan.

Verder dan de voordeur komt ze echter niet. Verbaasd kijkt ze naar de twee koffers en de weekendtassen die daar staan. Wat is dit nu weer?

Noud verschijnt in de deuropening van de woonkamerdeur. Zijn donkere haardos zit behoorlijk in de war. Onder zijn ogen zitten grote wallen en zijn gezicht ziet bleek.

‘Wat is dit?’ Mariël wijst naar de spullen onder de kapstok. Een bang vermoeden kruipt naar boven.

‘Ik meende het gisteravond, Mariël. Het is beter dat je gaat.’ Zijn stem klinkt vlak en als Mariël zich niet vergist, klinkt er ook iets van verdriet in door.

‘Waarom? Vanwege gisteravond?’ Haar hart lijkt zo hard te bonken dat het elk moment uit haar borstkas kan breken. Mariël voelt een duizeling opkomen en zoekt met haar hand steun bij de muur.

‘Het is echt beter zo, Mariël. Tussen ons kan het niks worden,’ gaat Noud op vermoeide toon verder.

‘Wat zeg je nou toch allemaal? We zijn al vijf jaar samen en opeens kan het niks worden?’ Mariël schudt haar hoofd om de worsteling van boosheid en verdriet tegen te houden. Het heeft geen zin om boos te worden en verdriet bewaart ze liever voor een later tijdstip.

‘Jij wilt een gezin, kinderen met mij. Ik wil dat niet. Dat heb ik gisteravond al gezegd. Ik wil niet nog een keer een herhaling van die ruzie. Ik heb gezegd wat ik wilde zeggen. Ik heb koffers en tassen uit de berging gehaald zodat je daarin je spullen kunt doen. Je kunt hier niet blijven, Mariël.’

‘En dat is het dan? Hier eindigt onze relatie? Hier stoppen wij? Ik kan me dat niet voorstellen, Noud. Dit komt zo plotseling, je hebt er nooit iets over gezegd.’ Mariël schudt nogmaals heftig met haar hoofd, ook om het verdriet niet toe te laten. Ze wil en kan niet geloven dat het nu allemaal voorbij is tussen hen. Zomaar, zonder er nog een keer over te praten, of te kijken of er toch nog een oplossing is. ‘Je hebt nooit laten merken dat jij geen kinderen wilt,’ fluistert ze dan, haar stem iel van verdriet. ‘Of is er soms iemand anders?’

‘Het spijt me, Mariël. Er is niemand anders in mijn leven. Het is mijn schuld, het ligt niet aan jou, maar ik kan het echt niet meer. Pak alsjeblieft je spullen. Ik zal je alleen laten zodat je dat in alle rust kunt doen. Als je je fiets uit de berging hebt gehaald, laat de huissleutels dan maar in de brievenbus achter.’ Noud loopt met een strak gezicht langs haar heen naar buiten en trekt de voordeur zacht achter zich dicht.

En dat is het dan? Afgelopen. Voorbij. Van de een op de andere dag. Spullen inpakken, sleutels inleveren en wegwezen. Zomaar. Zonder er nog een keer over te praten. Verbluft staart Mariël naar de koffers. Langzaam glijdt de eerste traan over haar wang. Dan wordt het verdriet haar te veel en strompelt ze naar de woonkamer om zich op de bank te laten vallen. Met haar hoofd in een kussen huilt ze bittere tranen. Dit kan niet waar zijn. Ze zijn toch gelukkig samen? Ze houden van elkaar. Haar kinderwens hoeft geen belemmering te zijn, daar komen ze vast wel uit.

Na een poosje kalmeert ze en ze veegt haar wangen droog. Hier kan het niet mee eindigen. Dat mag niet. Ze gaat ervoor vechten.

Voorlopig zal ze doen wat Noud van haar vraagt, nee: eist, maar het is niet voorbij. Niet op deze manier.

Het tweede vraagstuk dringt zich aan haar op. Hoe gaat het nu verder? Waar moet ze naartoe? Die spullen meenemen en verdwijnen, dat was duidelijk, maar hoe? Hoe krijgt ze die koffers en tassen op haar fiets mee?

Pap. Hij is de eerste die in Mariël opkomt. Ze kan hem bellen. Hij komt haar helpen, dat weet ze zeker.

‘Je weet toch wel waarom het opeens voorbij is?’ wil Lucy van Schoonhoven weten. De kleine, slanke vrouw die Mariëls moeder is, kijkt haar dochter verbaasd aan. Ze blijft staan met het kopje koffie dat ze op tafel wilde zetten nog in haar hand.

‘Ik heb geen idee, mam. Hij zegt dat er niemand anders is. Noud wil geen kinderen, dat is kennelijk de reden dat ik nu hier zit.’ Mariël kan het zelf ook amper bevatten.

‘Dat is toch geen reden om je de deur te wijzen? Hebben jullie daar dan nooit eerder met elkaar over gesproken?’ Lucy zet het kopje dan toch op tafel en gaat zitten. ‘Daar kun je toch over praten?’

‘Natuurlijk hebben we dat wel gedaan. Hij wist vanaf het begin dat ik kinderen wil, daar ben ik altijd duidelijk over geweest. En ik meende dat hij er net zo over dacht. Die wil hij nu opeens kennelijk niet meer. Er nog een keer over praten wil hij ook niet.’ Mariël vouwt haar handen om het kopje en staart in de donkere, warme vloeistof.

‘En nu? Hier kun je niet te lang blijven.’ Lucy duwt haar bril iets hoger op haar neus.

‘Lucy, loop nou niet te veel op de zaken vooruit,’ bemoeit Geert van Schoonhoven zich ermee. ‘Gun haar even de tijd om op adem te komen.’

Lucy kijkt haar man strak aan. ‘Het is toch zo? Daar hebben

wij geen ruimte voor. Eén of twee nachten is prima, maar niet voor langere tijd. En ik vermoed dat Mariël niet binnen een week een andere woning heeft gevonden.'

Mariël blijft in haar koffie staren. Misschien was het toch niet zo'n goed idee om haar ouders te bellen. Haar moeder is altijd al heel nuchter en praktisch geweest. Waarom eromheen draaien als je het toch niet kunt veranderen? Maar waar moet ze dan heen? De vrienden die ze hebben zijn vooral vrienden van Noud. Mariël heeft geen beste vriendin waar ze terecht kan, zoals iedereen in films en boeken altijd lijkt te hebben. Een *bff* die je helpt als je in nood zit. Niet dus. Ze zal het zelf moeten oplossen.

Haar moeder heeft gelijk, dat weet Mariël ook wel. Het kleine kamertje in het appartement van haar ouders, dat dienstdoet als logeerkamer, voor de zeldzame keren dat een van de kinderen van haar oudste broer Pim blijft slapen, is niet bepaald geschikt om er langere tijd te bivakkeren. De kamer is smal, er staan kasten aan één kant van de kamer, en voor het raam staat een bureau. Ze hebben niet eens een echt bed, maar een opklapbed dat ongetwijfeld prima is voor kinderen, maar niet om er als volwassene langer dan één nacht op te slapen.

Haar ouders hebben de eengezinswoning waar Mariël is opgegroeid, verkocht kort nadat zij bij Noud introk. Bijna alsof ze hadden gewacht totdat hun jongste dochter vijf jaar geleden als laatste van de drie kinderen eindelijk het huis verliet. Het huis was te groot voor hen alleen, werd door haar moeder als verklaring gegeven. Ze wilden hun vrije tijd niet in de tuin doorbrengen of met onderhoud aan het huis, maar met reizen met de camper die ze op het oog hadden. Die werd kort na de verkoop van hun woning dan ook aangeschaft.

'Kan ik dit weekend dan in elk geval hier blijven? Ik probeer zo snel mogelijk iets anders te krijgen, maar ik kan nu even niets uit mijn hoge hoed toveren,' mompelt Mariël.

‘Natuurlijk, meisje. Je bent welkom zolang als nodig is,’ verzekert Geert zijn dochter. ‘Dat spreekt voor zich.’

‘Dank je wel, pap.’

Die nacht, op het veel te smalle opklapbed, met een dun dekbed en nog dunner kussen, huilt Mariël zacht om wat ze verloren heeft. Ze houdt van die man, dat is niet opeens voorbij door wat hij heeft gezegd en gedaan. Noud en zij kregen vijf jaar geleden verkering. Mariël kan zich niet herinneren dat Noud ooit eerder heeft gezegd geen kinderen te willen. Zij is daar altijd heel open en eerlijk over geweest en hij sprak het niet tegen. Nu wil hij opeens geen kinderen met haar, zei hij. Wel met een ander? Hééft hij een ander? Dat heeft hij niet gezegd, maar waarom zet je je vriendin dan van de ene op de andere dag buiten?

Mariël gaat rechtop in bed zitten en leunt met haar rug tegen de muur. Ze kan niet veel aan de situatie veranderen. Noud was heel stellig dat hij er niet meer over wilde praten. Hem kennende gebeurt dat dan ook niet. Hij komt niet snel terug op een eenmaal genomen beslissing, weet Mariël. Hij is een binnenvetter. Problemen lost hij het liefst zelf op en bespreekt ze pas als hij er zelf niet meer uit kan komen. Wat haast nooit gebeurt. Ze veegt met haar hand de tranen van haar wangen en pakt een zakdoek om haar neus te snuiten.

Buiten klinkt het geluid van een auto die voorbijkomt. Het licht van de straatlampen schijnt door de dunne gordijnen heen en zorgt ervoor dat het in de kleine kamer niet echt donker wordt. Het opklapbed staat dwars in de kamer, voor het bureau. Zo moet het staan omdat ze anders niet eens van het bed kan komen.

Het is benauwd in de kleine kamer omdat het raam niet open kan. Wat dat betreft heeft haar moeder gelijk: hier kan ze niet blijven. Hier wíl Mariël ook niet blijven. De vraag is alleen waar ze dan wel naartoe moet.

Wat moet ze doen? Ze heeft geen huis meer, de flat staat op Nouds naam. Ze staat al jaren ingeschreven voor een huurwoning, maar de wachtlijst is enorm en het aanbod klein. Noud is vier jaar ouder dan zij en hij woonde al in die flat toen ze hem leerde kennen. Na vier maanden is Mariël bij hem ingetrokken. Ze heeft niet meer bezittingen dan haar kleding en wat prullaria die ze meenam bij haar vertrek uit het ouderlijk huis.

Noud met een andere vrouw. Dat kan Mariël zich haast niet voorstellen. Ze meent haar vriend goed genoeg te kennen om te weten dat hij zoiets nooit zou doen. En als er iets dergelijks was gebeurd, zou hij het hebben gezegd. Noud is een rustige man die niet graag opvalt in gezelschap. Hij houdt er ook niet van om te liegen. Wat kan er dan aan de hand zijn? Schrikt haar kinders hem zo af dat hij daarom hun relatie verbreekt? Dat vindt Mariël moeilijk te geloven. Er moet iets anders zijn waarom hij zo resoluut reageerde. Maar wat?

Vrijdagavond bracht Mariël het onderwerp kinderen op tafel omdat een collega van haar heeft verteld dat ze zwanger is. Dat was een mooie aanleiding om het onderwerp aan te boren omdat ze zelf eveneens graag kinderen wil. Dit gevolg had ze echter niet kunnen vermoeden. Voordat ze het wist, draaide het op ruzie uit. Hij wilde geen kinderen met haar, wierp Noud haar voor de voeten. Mariël schrok hiervan en vroeg waarom niet, maar een normaal antwoord gaf hij niet.

Noud wond zich steeds meer op en begon onrustig heen en weer te lopen. Hij wilde geen kinderen, begreep ze dat dan niet? Nee, dat begreep ze inderdaad niet en nu nog steeds niet. Een duidelijk antwoord heeft ze niet van hem gekregen. Kennelijk kan hij niet uitleggen wat er mis is in hun relatie, wat de reden is voor deze plotselinge ommezwaai. Hoe meer vragen ze had, hoe bozer Noud leek te worden. Ze kon beter vertrekken, wierp hij haar voor de voeten. Hij wilde niet meer met haar verder.

Het werd een ruzie zoals ze nog nooit met Noud heeft gehad. Ze hebben überhaupt nog nooit ruzie gehad. Waar dit opeens vandaan komt, begrijpt ze dan ook niet. Het kwam zo plotseling, uit het niets, voor haar gevoel. Of heeft ze signalen gemist dat Noud niet langer met haar samen wil zijn?

Hun seksleven is de laatste tijd wel een beetje in het slop geraakt, bedenkt Mariël. Noud was vaak te moe of had geen zin. Hij maakte lange dagen voor zijn werk. Ook thuis was hij vaak op zijn computer voor de zaak bezig. Is dat een signaal geweest? Ze heeft er niets achter gezocht. Iedereen kan weleens moe zijn of het druk hebben op zijn werk.

Ruzie hebben ze nooit en met elkaar praten deden ze echt nog wel. Niet altijd over diepgaande onderwerpen, maar over dingen die om hen heen gebeuren en die hen bezighouden.

Er moet haast wel een andere reden zijn dat Noud hun relatie zo plotseling verbreekt. Dat kan niet alleen vanwege haar kinderwens zijn. Het is ook zo absurd. Als hij daar anders over dacht, hadden ze daar toch over kunnen praten, maar zelfs dat wil hij niet.

Het voelt zo onwerkelijk om nu bij haar ouders te zijn. Wat is Noud op dit moment aan het doen? Is hij met vrienden uit geweest? Is er iemand bij hem?

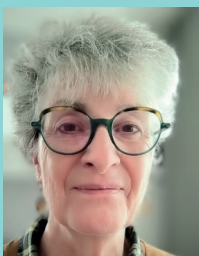

SOMS TRIPPELT GELUK JE LEVEN BINNEN ALS JE HET NIET MEER VERWACHT

Als Mariël na een relatie van vijf jaar de deur uit wordt gezet, weet ze niet hoe ze het heeft. Via vrienden van haar ouders kan ze voor langere tijd in een stacaravan wonen terwijl ze haar leven weer op de rit probeert te krijgen.

Tijdens een wandeling wordt ze gevolgd door een hond. Ze ontfermt zich over hem, noemt hem Joey en vraagt hondenuitlaatster Ellis om hulp bij het zoeken naar de eigenaar. Het baasje blijft echter spoorloos, dus Mariël neemt hem mee naar haar caravan. Al snel is hij haar trouwe metgezel. Als Joey enthousiast wordt bij het zien van een onbekende man in het dorp, vraagt Mariël zich af wie dit kan zijn. Zo trekt Joey haar langzaam uit haar isolement.

*Eigen keus van José Vriens is een warme, eigentijdse roman over opnieuw beginnen en de kleur die dieren in je leven kunnen brengen. Eerder verscheen van haar onder andere de roman *Als jij het zegt*.*

ISBN 978 90 2055 762 6 NUR 344

9 789020 557626 >

www.romanserie.nl

Romanserie

